

[Boligministeren.]

men det er ministeriets opfattelse, at fastprisordningen i sig selv er af mindre betydning end den almindelige afmatning kombineret med manglende konsolidering. Så beskeden som materialepriserne gennemgående er steget i det sidste år, har de i alle tilfælde ikke kunnet bevirke, at de bydende er blevet overrasket.

Desuden må gøres opmærksom på, at fastpriskravet ikke er absolut. Således kan der ud over den faste pris ydes entreprenørerne godtgørelse for udgifter, der f.eks. skyldes visse statslige pålæg, og der er en almindelig adgang til at yde sådan godtgørelse for stigninger i materiale- og brændstofpriser, der overstiger visse procent-satser. Denne bestemmelse yder en vis sikkerhed for entreprenørerne i tilfælde af katastrofeagtige prisstigninger.

Til selve det stillede spørgsmål skal bemærkes, at det ved gennemførelsen af det nu-gældende fastpris-cirkulære af 2. juli 1975 blev aftalt mellem boligministeriet, bygge- og anlægsrådet, Håndværksrådet og Entreprenørforeningen, at cirkulæret skulle virke i et år, og at man da i lyset af de fremkomne erfaringer atter skulle se på fastprisordningen.

Dette år er snart udløbet, og der er etableret kontakt mellem ministeriet og organisationerne om ordningens fremtid, ligesom ministeriet har modtaget en række oplysninger fra byggende styrelser m.fl.

Ministeriet vil nu på grundlag af en samlet vurdering af fordele og ulemper ved fastprisordningen forhandle med organisationerne om de fremtidige forhold på fastprisområdet.

Af *Kjærulff-Schmidt* (FP) til indenrigsministeren (17/6 76):

„Vil ministeren i den kommende folketings-samling fremsætte lovforslag, der åbner adgang for afholdelse af kommunale folkeafstemninger?“

(Spm. nr. 595).

Begrundelse.

Fremskridtspartiet ønsker, at der gennemføres lovhjemmel for afholdelse af folkeafstemninger om kommunale anliggender. Efter kommunalreformens gennemførelse er

landets kommuner blevet så store, at kun et lovhjemlet folkeafstemningsinstitut kan give borgerne en tilstrækkelig direkte og væsentlig indflydelse på lokale beslutninger.

Ikke nok så mange bydelsråd, borgermøder, kommunale annoncekampanjer el. lign. kan tilnærmelsesvis erstatte den medbestemmelsesret, der opnås, når borgerne ved lokale folkeafstemninger kan stemme ja eller nej til aktuelle lokalpolitiske forslag.

Derfor fremsatte fremskridtspartiet i anden samling 1974-75 forslag til folketingsbeslutning om vejledende folkeafstemninger om kommunale anliggender. Ved 1. behandling udtalte ministeren (Folketingstidende spalte 4720 ff) bl.a., at eventuelle lovændringer gerne skulle kunne træde i kraft i forbindelse med næste kommunevalg i 1978, hvorfor regeringen havde besluttet at nedsætte en arbejdsgruppe, der bl.a. „vil få til opgave at redegøre for foranstaltninger, som kan være egnede til at delagtiggøre borgerne i kommunens styrelse“.

Nærværende spørgsmål stilles, fordi den nævnte arbejdsgruppe nu må være nået så langt i sit arbejde, at ministeren har baggrund for at træffe politiske beslutninger om, hvorvidt han vil forberede og i den kommende folketings-samling fremsætte lovforslag, der åbner mulighed for afholdelse af kommunale folkeafstemninger.

Med den tidstermin, ministeren selv har nævnt, vil det være nødvendigt at komme i gang med lovgivningsarbejdet på dette område i den forestående folketings-samling.

Hvis ministeren ikke vil fremsætte lovforslag, vil fremskridtspartiet gøre det.

Indenrigsminister *Egon Jensens* svar (23/6 76):

Som anført i begrundelsen for spørgsmålet udtalte jeg ved 1. behandling af det af fremskridtspartiet fremsatte forslag til folketingsbeslutning om vejledende folkeafstemninger om kommunale anliggender, at den arbejdsgruppe vedrørende kommunalt nærdemokrati, som jeg agtede at nedsætte, ville få til opgave at færdiggøre sit arbejde og sin redegørelse i så god tid, at eventuelle lovændringer ville kunne træde i kraft i forbindelse med næste kommunalvalg i 1978. „Når udvalgets redegørelse foreligger“, udtalte jeg, „har vi et velegnet grundlag for en både saglig og fordomsfri